

По нататъкъ се мърка старата круша, сѣкашъ нацѣтѣла... Небето се мрежи отъ снѣжинки, а тамъ далече се вие орлякъ врани и грачатъ като подскрижени...

На Пенча се поиска да излѣзе; да тича по снѣга и да поиграе съ безгрижни другари. Но щомъ си спомни, че го чака домашното-не стана: не оставяй днешната работа за утре, като че му прошепна бащинъ гласъ.

- Тѣй е! - си спомни Пенчо - учението не е лесна работа. За това баща му казва: на учението коренитѣ сѣ горчиви, а плодетѣ - сладки... Както при спестяванието: до като се пести е трудно, а като се натрупа...

- Горчиви корени, сладки плодове, - повтаряше Пенчо... Че коренитѣ сѣ горчиви, това Пенчо разбираше сега. А защо сѣ сладки, не доумѣваше. Недоумението се поразясни, когато си спомни, че чичо му е неграмотенъ, а татко му чете и пише. Това го убеждаваше, че грамотния знае кое какъ да въърши. И за това....

Разясни му се и почна да пише:

....Спестяванието... Но щомъ написа първата дума, пакъ му се смѣгли мисълта.